

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PAOLO MENGOZZI
prezentate la 7 decembrie 2016¹

Cauzele C-376/15 P și C-377/15 P

**Changshu City Standard Parts Factory,
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
împotriva**

Consiliului Uniunii Europene

„Recurs — Dumping — Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 — Articolul 2 alineatul (7) litera (a), precum și alineatele (10) și (11) — Acordul antidumping — Articolul 2.4 și articolul 2.4.2 — Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 924/2012 — Importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză — Produs în cauză — Excluderea anumitor tranzacții de export în vederea calculării marjei de dumping — Comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală în cazul importurilor care provin dintr-o țară care nu are economie de piață — Refuzul de a efectua anumite ajustări — Obligație de motivare”

1. Atunci când instituțiile Uniunii Europene stabilesc existența unor marje de dumping, în special într-un caz de importuri care provin dintr-o țară care nu are economie de piață, acestea pot exclude din comparația între valoarea normală și prețul de export anumite tranzacții de export privind anumite tipuri de produs în cauză? Care este conținutul cerinței de a opera ajustări în cadrul obligației de a efectua o comparație echitabilă între valoarea normală și prețul de export, în cazul în care valoarea normală a fost stabilită pe baza metodei țării analoge?
2. Acestea sunt, în esență, problemele principale ridicate în prezentele cauzele conexe, care privesc două recursuri formulate împreună de două societăți chineze, și anume Changshu City Standard Parts Factory și Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd. Prin recursurile formulate, aceste două societăți solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 29 aprilie 2015, Changshu City Standard Parts Factory și Ningbo Jinding Fastener/Consiliul² (denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care au fost respinse acțiunile acestora având ca obiect anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 924/2012 al Consiliului din 4 octombrie 2012³ (denumit în continuare „regulamentul în litigiu”).
3. În aceste cauze, Curtea va fi chemată să furnizeze clarificări importante în ceea ce privește conținutul obligațiilor care revin Comisiei Europene și Consiliului Uniunii Europene (denumite în continuare, împreună, „instituțiile”) atunci când stabilesc existența unor marje de dumping, în special în cazul unor importuri care provin dintr-o țară care nu are economie de piață.

1 — Limba originală: franceza.

2 — T-558/12 și T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Regulamentul de modificare a Regulamentului (CE) nr. 91/2009 (JO 2012, L 275, p. 1).

I – Cadrul juridic

A – Dreptul OMC

4. Articolul 2 din Acordul privind aplicarea articolului VI al Acordului general pentru tarife și comerț din 1994 (GATT)⁴ (denumit în continuare „acordul antidumping”) este intitulat „Stabilirea existenței unui dumping” și prevede:

„2.4. Trebuie să se facă o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Această comparație trebuie făcută la același nivel comercial, care este în mod normal nivelul ieșirii din uzină, și pentru vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil. Se ține cont în fiecare caz, în funcție de particularitățile sale, de diferențele care afectează comparabilitatea prețurilor, inclusiv de diferențele în condiții de vânzare, niveluri ale impunerii, niveluri comerciale, cantitățile și caracteristicile fizice și de orice alte diferențe pentru care s-a demonstrat că afectează comparabilitatea prețurilor. [...] Autoritățile trebuie să indice părților respective ce informații sunt necesare pentru a asigura o comparație echitabilă și cerința adresată părților privind sarcina probei nu trebuie să fie nerezonabilă [...]

2.4.2. Sub rezerva prevederilor care reglementează comparația echitabilă, enunțate la alineatul (4), existența marjelor de dumping în timpul fazei de investigare se stabilește în mod normal pe baza unei comparații între o valoare normală a mediei ponderate și o medie ponderată a prețurilor tuturor tranzacțiilor de export comparabile, sau pe baza comparației între valoarea normală și prețurile de export, tranzacție cu tranzacție [...]

B – Dreptul Uniunii

5. Articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009⁵ (denumit în continuare „regulamentul de bază”), intitulat „Stabilirea existenței dumpingului”, prevede:

„[...]”

C. Comparație

(10) Se efectuează o comparație echitabilă între prețul de export și valoarea normală. Această comparație se face în aceeași etapă a procesului comercial pentru vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil și ținând seama în mod corespunzător de alte diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor. În cazul în care valoarea normală și prețul de export, stabilite, nu pot fi comparate astfel, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora. [...]

4 — Prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competență sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO 1994, L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3), Consiliul a aprobat Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994, precum și acordurile care figurează în anexele 1-3 la acest acord, printre care se află acordul antidumping.

5 — Regulamentul Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2009, L 343, p. 51, și rectificare în JO 2010, L 7, p. 22), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 1168/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 (JO 2012, L 344, p. 1).

D. Marja de dumping

(11) Sub rezerva dispozițiilor pertinente care reglementează compararea echitabilă, existența marjelor de dumping în cursul perioadei de anchetă se stabilește în mod normal pe baza unei comparații între o valoare normală medie ponderată cu media ponderată a prețurilor tuturor exporturilor către [Uniune] sau pe baza unei comparații între valorile normale individuale și prețurile de export individuale către [Uniune], tranzacție cu tranzacție. Cu toate acestea, o valoare normală stabilită pe baza unei medii ponderate poate fi comparată cu prețurile tuturor exporturilor individuale către [Uniune] în cazul în care configurația de export diferă semnificativ între diferiții cumpărători, diferitele regiuni sau perioade și în cazul în care metodele specificate în prima teză a prezentului alineat nu permit reflectarea amplitudinii reale a dumpingului practicat. [...]"

II – Istoricul cauzei și regulamentul în litigiu

6. Istoricul cauzei este prezentat în detaliu la punctele 1-16 din hotărârea atacată. Pentru necesitățile prezentei proceduri, este suficient să amintim că, prin Regulamentul nr. 91/2009⁶, Consiliul a impus o taxă antidumping asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din China.

7. La 28 iulie 2011, Organul de Soluționare a Litigiilor (OSL) al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) a adoptat raportul Organului de apel, precum și raportul Grupului special, astfel cum a fost modificat de raportul Organului de apel, în cauza „Comunitățile Europene – măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din China”⁷. În aceste rapoarte, s-a constatat că Uniunea încălcă un anumit număr de dispoziții ale dreptului OMC.

8. Pentru a stabili modul în care Regulamentul nr. 91/2009 trebuia modificat pentru a fi pus în conformitate cu recomandările OSL, Comisia a inițiat o reexaminare a măsurilor antidumping impuse prin acest regulament⁸.

9. În urma acestei reexaminări, efectuate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1515/2001⁹, Consiliul a adoptat, la 4 octombrie 2012, regulamentul în litigiu.

10. În regulamentul în litigiu, Consiliul a arătat, mai întâi, că rapoartele OSL nu au afectat constatările menționate în Regulamentul nr. 91/2009 cu privire la produsul în cauză și produsul similar¹⁰.

6 — Regulamentul (CE) nr. 91/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009 privind impunerea unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză (JO 2009, L 29, p. 1).

7 — Raportul Organului de apel, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R din 15 iulie 2011.

8 — Avizul din 6 martie 2012 al Comisiei privind măsurile antidumping în vigoare referitoare la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, în urma recomandărilor și hotărârilor adoptate la 28 iulie 2011 de Organul de soluționare a litigiilor al Organizației Mondiale a Comerțului în litigiul CE – elemente de fixare (DS397) (JO 2012, C 66, p. 29).

9 — Regulamentul Consiliului din 23 iulie 2001 privind măsurile pe care Comunitatea le poate lua ca urmare a unui raport adoptat de Organul de soluționare a litigiilor al OMC privind măsurile antidumping sau antisubvenții (JO 2001, L 201, p. 10, Ediție specială, 11/vol. 24, p. 112). Acest regulament a fost înlocuit și abrogat prin Regulamentul 2015/476 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2015 privind măsurile pe care Uniunea le poate lua ca urmare a unui raport adoptat de Organul de soluționare a litigiilor al Organizației Mondiale a Comerțului privind măsurile antidumping sau antisubvenții (JO 2015, L 83, p. 6).

10 — A se vedea considerentul (6) al regulamentului în litigiu, care face referire la considerentele (40)-(57) ale regulamentului nr. 91/2009.

11. În continuare, Consiliul a amintit că, în conformitate cu articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază, valoarea normală pentru producătorii-exportatori, precum recurențele, care nu au obținut statutul de societate care funcționează în condițiile unei economii de piață trebuie să fie stabilită pe baza prețurilor sau a valorii construite într-o țară analogă. În speță, India a fost considerată o țară terță cu economie de piață adecvată. Astfel, valoarea normală a fost stabilită pe baza prețurilor produsului în cauză vândut pe o piață internă de un producător indian care a cooperat în cadrul anchetei¹¹.

12. Consiliul a respins, în continuare, cererile de ajustare formulate, în conformitate cu articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, în special de recurențe, în temeiul diferențelor referitoare la costurile de producție, precum și la eficiență și productivitate¹². În această privință, Consiliul a indicat că părțile nu au prezentat dovezi în sensul că diferențele de costuri ar fi dus la diferențe de prețuri. Consiliul a amintit că, în anchetele privind țări care nu funcționează în condițiile unei economii de piață, precum China, se utilizează o țară terță cu economie de piață pentru a evita să se ia în considerare prețurile și costurile care nu sunt rezultatul normal al forțelor de pe piață. Întrucât în ancheta inițială niciunul dintre producătorii-exportatori chinezi nu a beneficiat de tratament de societate care funcționează în condițiile unei economii de piață, structura costurilor lor nu putea fi considerată ca reflectând valorile pieței care pot fi utilizate ca bază pentru ajustări, în special cu privire la accesul la materiile prime. În plus, producătorul indian concura cu mulți alți producători pe piața internă din India, astfel încât prețurile sale reflectau pe deplin situația pe piața internă. În consecință, Consiliul a respins cererile de ajustare.

13. Pentru a stabili marjele de dumping, în conformitate cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, instituțiile au ales să efectueze o comparație între valoarea normală medie ponderată și media ponderată a prețurilor tranzacțiilor de export către Uniune (denumită în continuare „prima metodă simetrică”)¹³.

14. Totuși, în etapa comparației, s-a dovedit că producătorul indian nu producea și nu vindea toate tipurile de produs în cauză care erau exportate de producătorii-exportatori chinezi¹⁴.

15. În aceste condiții, instituțiile au efectuat comparația între prețul de export și valoarea normală numai în cazul tipurilor produsului în cauză exportate de producătorul-exportator chinez pentru care un tip corespunzător era fabricat și vândut de producătorul indian. Tranzacțiile de export referitoare la tipurile produsului în cauză pentru care nu existau vânzări corespunzătoare pe piața internă ale producătorului indian au fost excluse din calculul marjei de dumping¹⁵. Totuși, quantumul dumpingului astfel stabilit a fost ulterior generalizat la toate tipurile produsului în cauză¹⁶.

16. Instituțiile au considerat această metodă ca fiind cea mai fiabilă pentru stabilirea nivelului de dumping deoarece, „dacă s-ar fi încercat să se stabilească o corespondență între toate celelalte tipuri exportate și tipurile foarte asemănătoare ale producătorului indian, s-ar fi ajuns la constatări eronate”¹⁷. Acestea au considerat, de asemenea, că tranzacțiile de export utilizate la calcularea valorii dumpingului erau reprezentative pentru toate tipurile produsului în cauză exportate de producătorii-exportatori chinezi¹⁸.

11 — Considerentele (29) și (31) ale regulamentului în litigiu și punctul 41 din hotărârea atacată.

12 — Considerentele (41) și (103) ale regulamentului în litigiu.

13 — Considerentul (105) al regulamentului în litigiu.

14 — A se vedea punctul 42 din hotărârea atacată.

15 — Considerentele (82), (102) și (109) ale regulamentului în litigiu, precum și punctele 43, 44 și 60 din hotărârea atacată.

16 — A se vedea punctul 60 din hotărârea atacată.

17 — Considerentul (109) al regulamentului în litigiu.

18 — Considerentul (109) al regulamentului în litigiu.

17. În concluzie, regulamentul în litigiu a diminuat taxa antidumping instituită de Regulamentul nr. 91/2009 la 38,3% pentru Changshu City Standard Parts Factory și a menținut taxa instituită pentru Ningbo Jinding Fastener la 64,3%¹⁹.

18. La 12 februarie 2016, OSL a adoptat raportul Organului de apel, precum și raportul Grupului special, astfel cum a fost modificat de raportul Organului de apel, în cazul „Comunitățile Europene – măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din China – Recurgerea Chinei la articolul 21.5 din Înțelegerea privind soluționarea litigiilor”²⁰. În aceste rapoarte s-a constatat că, prin regulamentul în litigiu, Uniunea continua să încalce anumite dispoziții ale dreptului OMC. Aceste rapoarte pun în discuție, în special, părțile regulamentului în litigiu referitoare la cererile de ajustare formulate de unele părți interesate, precum și excluderea, în vederea calculării marjei de dumping, a tranzacțiilor privind tipurile produsului în cauză exportate de producătorii-exportatori chinezi pentru care niciun tip corespunzător nu era fabricat și vândut de producătorul indian menționat.

19. La 26 februarie 2016, Comisia a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/278²¹. În acest regulament, adoptat în conformitate cu Regulamentul 2015/476²², Comisia, în urma rapoartelor OSL citate la punctul anterior, a decis să abroge taxele antidumping instituite de Regulamentul nr. 91/2009 și modificate prin regulamentul în litigiu.

III – Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

20. Prin cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 24 decembrie 2012, recurentele au formulat fiecare o acțiune având ca obiect anularea regulamentului în litigiu. În susținerea acțiunilor introduse la Tribunal, recurentele au invocat două motive.

21. Primul motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 2 alineatul (7) litera (a) și alineatele (8), (9) și (11), precum și a articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, a principiului nediscriminării, precum și a articolului 2.4.2. din acordul antidumping. În cadrul acestui motiv, recurentele au reproșat instituțiilor că au exclus, în vederea calculării marjei de dumping, tranzacțiile privind tipurile produsului în cauză exportate de producătorii-exportatori chinezi pentru care niciun tip corespunzător nu era fabricat și vândut de producătorul indian în cauză.

22. Al doilea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază și a articolului 2.4 din Acordul antidumping, precum și pe încălcarea articolului 296 TFUE. Acest motiv privea respingerea cererilor de ajustare formulate de recurente.

23. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins cele două motive invocate de recurente și acțiunile în totalitate.

19 — A se vedea articolul 1 din regulamentul în litigiu. Aceste taxe antidumping au fost menținute ulterior prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/519 al Comisiei din 26 martie 2015 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, astfel cum a fost extinsă la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia, în urma unei reexaminări efectuate în perspectiva expirării măsurilor în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 (JO 2015, L 82, p. 78).

20 — Raportul Organului de apel, AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW din 18 ianuarie 2016.

21 — Regulamentul de abrogare a taxei antidumping definitive impuse asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, astfel cum a fost extinsă la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia (JO 2016, L 52, p. 24).

22 — A se vedea nota de subsol 9 din prezentele concluzii.

IV – Concluziile părților și procedura în fața Curții

24. Recurențele solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate;
- admiterea concluziilor pe care le-au formulat în cadrul acțiunii introduse la Tribunal și anularea regulamentului în litigiu, în măsura în care le privește, și
- obligarea Consiliului la suportarea cheltuielilor de judecată efectuate de acestea în cadrul procedurii în fața Tribunalului, precum și în fața Curții, și obligarea intervenientelor la suportarea propriilor cheltuieli de judecată.

25. Consiliul solicită respingerea recursurilor și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată aferente recursurilor și procedurii în fața Tribunalului.

26. Comisia solicită Curții respingerea recursurilor ca inadmisibile; cu titlu subsidiar, aceasta solicită respingerea recursurilor ca nefondate și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

27. Prin decizia președintelui Curții din 22 septembrie 2015, cauzele C-376/15 P și C-377/15 P au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

V – Analiză

28. În susținerea recursurilor formulate, recurențele invocă două motive. Înainte de a analiza aceste motive, trebuie totuși să fie abordate două aspecte cu caracter introductiv: eventuala existență a unei litispendențe și posibilitatea de a invoca în speță acordul antidumping și deciziile și recomandările OSL.

A – *Cu privire la excepția de litispendență*

29. Comisia invocă o excepție de litispendență. Aceasta arată că recursurile formulate în prezentele două cauze conexate în speță sunt identice. Ar exista, astfel, o identitate a părților, a actelor contestate, a hotărârii atacate, precum și a motivelor și a argumentelor prezentate de părți în cadrul recursurilor.

30. În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, o acțiune formulată ulterior altei acțiuni, între aceleași părți, care se întemeiază pe aceleași motive și care are ca obiect anularea aceluiași act juridic trebuie respinsă ca fiind inadmisibilă din motive de litispendență²³.

31. În speță, trebuie să se constate că recursurile introduse împreună de cele două recurente în cele două cauze în discuție opun exact aceleași părți. În plus, obiectul lor este identic, cele două recursuri având ca obiect anularea Hotărârii atacate. În sfârșit, cele două recursuri sunt identice și invocă exact aceleași motive. În aceste condiții, fiind introdus ulterior, recursul referitor la cauza C-377/15 P trebuie respins ca inadmisibil din motivul existenței unei litispendențe.

23 — Hotărârea din 9 iunie 2011, Diputación Foral de Vizcaya și alții/Comisia (C-465/09 P-C-470/09 P, nepublicată, EU:C:2011:372, punctul 58 și jurisprudența citată).

B – Cu privire la posibilitatea de a invoca acordul antidumping și deciziile și recomandările OSL

32. Părțile se prevalează, în argumentele lor, de anumite dispoziții ale acordului antidumping și de mai multe decizii și recomandări ale OSL. În hotărârea atacată, pentru a aprecia legalitatea regulamentului în litigiu, Tribunalul a făcut referire, pe de o parte, la articolele 2.4 și 2.4.2 din acordul antidumping, precum și, pe de altă parte, pentru a înlătura relevanța acestora, la un raport al Organului de apel al OMC²⁴. În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 18 din prezentele concluzii, în februarie 2016, după pronunțarea hotărârii atacate, OSL a adoptat două rapoarte ale căror concluzii privesc în mod direct regulamentul în litigiu. Aceste rapoarte au făcut obiectul unei dezbateri între părți cu ocazia ședinței în fața Curții.

33. În aceste condiții, este necesar să se stabilească, cu titlu introductiv, dacă și în ce măsură Acordul antidumping și deciziile și recomandările OSL la care au făcut referire pe larg părțile pot fi invocate în prezenta cauză.

34. În ceea ce privește, în primul rând, Acordul antidumping, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, având în vedere natura și economia lor, acordurile OMC nu figurează, în principiu, printre normele în raport cu care poate fi controlată legalitatea actelor instituțiilor Uniunii. Totuși, în două situații, Curtea a admis că, în mod excepțional, este de competența instanței Uniunii, dacă este cazul, să controleze legalitatea unui act al Uniunii și a actelor adoptate în aplicarea sa în raport cu acordurile OMC²⁵. Este vorba despre ipoteza în care Uniunea a intenționat să pună în aplicare o obligație specifică asumată în cadrul acestor acorduri (excepția denumită „Nakajima”)²⁶ și despre cazul în care actul Uniunii în cauză face trimitere în mod expres la dispoziții precise din acordurile menționate (excepția denumită „Fediol”)²⁷.

35. În această privință, Curtea a precizat că, pentru ca sistemul antidumping al OMC să poată constitui, într-un caz particular, o excepție de la principiul general potrivit căruia instanța Uniunii nu poate controla legalitatea actelor instituțiilor Uniunii din perspectiva conformității lor cu normele acordurilor OMC, trebuie să se stabilească, corespunzător cerințelor legale, că legiuitorul și-a manifestat voința de a pune în aplicare în dreptul Uniunii o obligație specifică asumată în cadrul acordurilor OMC. În acest scop, este necesar să se poată deduce din dispoziția specifică de drept al Uniunii în discuție că aceasta vizează punerea în aplicare în dreptul Uniunii a unei obligații specifice care rezultă din acordurile OMC²⁸.

36. În speță, Curtea a recunoscut deja că prin articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, Uniunea a intenționat să pună în aplicare obligațiile specifice cuprinse la articolul 2.4.2 din acordul antidumping²⁹. Prin urmare, Tribunalul a considerat în mod întemeiat, la punctul 34 din hotărârea atacată, că revine instanței Uniunii sarcina de a controla legalitatea regulamentului în litigiu în raport cu această din urmă dispoziție.

24 — A se vedea punctele 33-40 și, respectiv, 86-90 din hotărârea atacată.

25 — Hotărârea din 4 februarie 2016, C & J Clark International și Puma (C-659/13 și C-34/14, EU:C:2016:74, punctele 82-87 și jurisprudența citată).

26 — Denumirea acestei excepții provine de la Hotărârea din 7 mai 1991, Nakajima/Consiliul (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Denumirea acestei excepții provine de la Hotărârea din 22 iunie 1989, Fediol/Comisia (70/87, EU:C:1989:254).

28 — A se vedea în această privință Hotărârea din 16 iulie 2015, Comisia/Rusal Amenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, punctele 44-46 și jurisprudența citată).

29 — A se vedea Hotărârea din 9 ianuarie 2003, Petrotub și Republica/Consiliul (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punctul 56), cu privire la articolul 2 alineatul (11) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2331/96 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (1996, JO L 317, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 14, p. 128), al cărui text corespunde textului articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază.

37. În ceea ce privește articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, reiese cu claritate din împrejurarea că această dispoziție utilizează, în prima sa teză, exact aceiași termeni precum cei utilizați la articolul 2.4 din acordul antidumping, că cel puțin în ceea ce privește obligația de a efectua o „comparație echitabilă” între prețul de export și valoarea normală, prevăzută la prima teză a acesteia, legiuitorul Uniunii a intenționat să pună în aplicare, prin dispoziția menționată din regulamentul de bază, obligațiile specifice cuprinse în Acordul antidumping³⁰. Rezultă că, și în ceea ce privește această dispoziție, revine Curții sarcina de a controla legalitatea actelor Uniunii în discuție, conferind noțiunii „comparație echitabilă” sensul pe care îl are în dreptul OMC³¹.

38. În ceea ce privește, în al doilea rând, deciziile și recomandările OSL, Curtea a decis că posibilitatea ca un operator economic să invoce în fața instanței Uniunii că un act al acesteia este incompatibil cu o decizie a OSL nu poate fi admisă. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții, cel puțin în afara ipotezelor în care, în urma acestor decizii și recomandări, Uniunea a intenționat să își asume o obligație specifică, o recomandare sau o decizie a OSL prin care se constată nerespectarea normelor OMC nu poate fi invocată, la fel ca în cazul normelor materiale cuprinse în acordurile OMC, în fața instanței Uniunii în scopul de a stabili dacă un act al acesteia este incompatibil cu recomandarea sau cu decizia respectivă³².

39. Totuși, supremația acordurilor internaționale încheiate de Uniune față de textele de drept derivat al Uniunii impune ca acestea din urmă să fie interpretate, în măsura posibilului, în conformitate cu aceste acorduri. Astfel, Curtea a făcut deja referire la rapoartele unui grup special sau ale Organului de apel al OMC în susținerea interpretării anumitor dispoziții ale acordurilor OMC³³.

40. În speță, în ceea ce privește rapoartele din 28 iulie 2011 – menționate la punctul 7 din prezentele concluzii – adoptate de OSL în cazul „Comunitățile Europene – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din China”, reiese din lectura regulamentului în litigiu că instituțiile au adoptat acest regulament³⁴ „pentru a ține seama de concluziile [acestor rapoarte] în ceea ce privește Regulamentul [nr. 91/2009]” și în scopul de „a corecta aspectele din regulamentul [nr. 91/2009] considerate a fi incoerente în [aceste rapoarte] adoptate de OSL”³⁵.

41. În aceste condiții, având în vedere trimiterile explicite la rapoartele menționate și voința manifestată de a ține seama în regulamentul în litigiu de concluziile cuprinse în aceste rapoarte, trebuie să se considere că, în acest caz particular, prin adoptarea regulamentului menționat, instituțiile au intenționat să pună în aplicare, în ordinea juridică a Uniunii, concluziile cuprinse în rapoartele menționate. În consecință, revine instanței Uniunii sarcina de a aprecia, în măsura în care se dovedește necesar, legalitatea regulamentului în litigiu în raport cu aceste rapoarte.

30 — A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2008, Huvis/Consiliul (T-221/05, EU:T:2008:258, punctul 73).

31 — A se vedea în acest sens, în ceea ce privește articolul 1 din regulamentul de bază, Concluziile avocatului general Wathelet prezentate în cauza Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, punctul 73). A se vedea de asemenea Hotărârea din 17 martie 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punctul 40 și următoarele).

32 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2011, X și X BV (C-319/10 și C-320/10, nepublicată, EU:C:2011:720, punctul 37 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 4 februarie 2016, C & J Clark International și Puma (C-659/13 și C-34/14, EU:C:2016:74, punctul 96). Astfel, Curtea a decis că recomandările sau deciziile OSL prin care se constată nerespectarea normelor OMC nu pot, în principiu, și indiferent de efectul juridic al acestora, să fie fundamentale diferite de normele materiale care exprimă obligațiile contractate de un membru în cadrul OMC.

33 — Hotărârea din 10 noiembrie 2011, X și X BV (C-319/10 și C-320/10, nepublicată, EU:C:2011:720, punctele 44 și 45, precum și jurisprudența citată). În această privință, a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 17 martie 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punctul 43).

34 — Regulamentul în litigiu a fost adoptat în temeiul Regulamentului nr. 1515/2001 (a se vedea nota de subsol 9 din prezentele concluzii).

35 — A se vedea în special preambulul și considerentele (2), (3), (6), (7), (9), (10), (12), (22), (23), (110), (112), (117), (125), (127), (128), (130), (132), (135) și (138) ale regulamentului în litigiu.

42. În ceea ce privește, în schimb, rapoartele OSL adoptate la 12 februarie 2016 în temeiul articolului 21 alineatul (5) din Înțelegerea privind regulile și procedurile de soluționare a litigiilor, menționate la punctul 18 din prezentele concluzii, trebuie arătat, mai întâi, că acestea sunt ulterioare adoptării atât a regulamentului în litigiu, cât și a hotărârii atacate³⁶. În plus, astfel cum am arătat la punctul 19 din prezentele concluzii, Comisia a adoptat, în temeiul Regulamentului 2015/476, Regulamentul de punere în aplicare 2016/278, în care a considerat oportun, în urma constatărilor cuprinse în rapoartele menționate, să abroge măsurile antidumping instituite prin regulamentul în litigiu³⁷. Or, reiese din articolul 2 din Regulamentul 2016/278 că abrogarea acestor măsuri a produs efecte de la data intrării în vigoare a acestuia și nu poate servi ca bază pentru rambursarea taxelor percepute înaintea acestei date. Prin urmare, în astfel de împrejurări, prin excluderea rambursării taxelor achitate în temeiul regulamentului în litigiu, Uniunea nu a intenționat deloc să pună în aplicare o obligație specifică asumată în cadrul OMC³⁸. Din considerațiile care precedă rezultă că, în speță, nici legalitatea regulamentului în litigiu și nici, cu atât mai puțin, a hotărârii atacate nu pot fi apreciate în raport cu rapoartele menționate ale OSL.

43. În sfârșit, în ceea ce privește celelalte rapoarte ale OSL invocate de părți, trebuie să se constate că instituțiile nu au intenționat să își asume nicio obligație specifică în ceea ce privește regulamentul în litigiu în urma acestor rapoarte. În aceste condiții, în lumina jurisprudenței menționate la punctul 39 din prezentele concluzii, aceste rapoarte pot constitui cel mult elemente care pot fi utilizate de Curte pentru a interpreta dispozițiile acordului antidumping în discuție.

C – Cu privire la primul motiv, referitor la calculul marjei de dumping a anumitor tranzacții de export având ca obiect produsul în cauză

44. Primul motiv privește raționamentul care figurează la punctele 29-90 din hotărârea atacată. Acesta se întemeiază pe încălcarea articolului 2 alineatele (10) și (11) din regulamentul de bază, precum și a articolelor 2.4 și 2.4.2 din acordul antidumping. Prin acest motiv, recurențele reproșează, în esență, Tribunalului că nu a criticat instituțiile pentru că au stabilit marjele de dumping excluzând din comparația cu valoarea normală anumite tranzacții de export, și anume pe cele referitoare la tipurile produsului în cauză pentru care nu exista un produs corespunzător al producătorului indian.

1. Hotărârea atacată

45. În hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, interpretat în lumina articolului 2.4.2 din acordul antidumping, impune ca, în cadrul stabilirii de către instituții a marjelor de dumping, acestea să compare cu valoarea normală numai tranzacțiile care sunt comparabile cu aceasta. În temeiul trimiterii efectuate în normele menționate la dispozițiile care reglementează compararea echitabilă, instituțiile ar fi obligate să asigure, „în măsura în care este posibil”, caracterul comparabil al tranzacțiilor prin operarea de ajustări. În plus, dispozițiile în cauză nu ar impune ca această comparație să fie „cea mai echitabilă” posibil, ci doar să fie „echitabilă”³⁹.

36 — A se vedea în această privință Hotărârea din 10 noiembrie 2011, X și X BV (C-319/10 și C-320/10, nepublicată, EU:C:2011:720, punctul 40).

37 — A se vedea considerentele (10) și (13), precum și articolul 1 din Regulamentul 2016/278.

38 — A se vedea Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punctul 35).

39 — Punctele 37, 40 și 61 din hotărârea atacată.

46. În speță, potrivit Tribunalului, toate tipurile produsului în cauză erau asimilabile produsului „similar” și puteau fi considerate, așadar, comparabile. Totuși, nu aceasta era în mod automat situația prețurilor unora dintre tipurile produsului în cauză, și anume prețurile produselor exportate de producătorii-exportatori chinezi care nu erau fabricate de producătorul indian. Lipsa unui preț de vânzare în India pentru aceste tipuri ale produsului în cauză, deși similare, ar fi împiedicat astfel realizarea comparației pentru tipurile menționate în vederea calculării marjelor de dumping⁴⁰.

47. Tribunalul a examinat ulterior diferitele metode, prevăzute de regulamentul de bază, care ar fi permis eventual instituțiilor să obțină valoarea normală pentru tipurile produsului în cauză pentru care nu exista un produs corespunzător al producătorului indian. Totuși, potrivit Tribunalului, chiar considerându-le realizabile, aceste metode nu ar fi garantat o comparație mai echitabilă decât cea efectuată de instituții⁴¹. Tribunalul a respins, de asemenea, argumentele invocate de recurente cu privire la caracterul reprezentativ al marjelor de dumping calculate în raport cu toate tipurile produsului în cauză exportate⁴². În urma acestei analize, Tribunalul a concluzionat că Consiliul nu săvârșise o eroare vădită de apreciere prin faptul că a exclus din calculul marjei de dumping tranzacțiile de export referitoare la tipurile produsului în cauză pentru care prețurile de vânzare ale producătorului din țara analogă nu erau disponibile.

2. Scurt rezumat al argumentelor părților

48. Recurentele susțin, în primul rând, că Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază și articolul 2.4.2 din acordul antidumping. Aceste două dispoziții ar trebui interpretate în sensul că impun ca toate vânzările la export ale produsului în cauză, astfel cum a fost definit la deschiderea anchetei, să fie incluse în comparație în vederea calculării marjei de dumping. Astfel, această marjă ar trebui să privească produsul care face obiectul anchetei în ansamblu. În plus, statutul de țară care nu are o economie de piață nu ar permite să se deroge de la normele referitoare la stabilirea marjei de dumping.

49. În al doilea rând, Tribunalul ar fi făcut un amalgam între obligațiile referitoare la stabilirea marjei de dumping și cele referitoare la compararea echitabilă. În primul rând, atunci când a examinat dacă diferitele soluții care permiteau compararea tuturor tranzacțiilor de export erau sau nu erau mai „echitabile”, Tribunalul ar fi redus obligațiile referitoare la calcularea marjei de dumping la cele referitoare la compararea echitabilă. În al doilea rând, conformitatea calculului marjei de dumping cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază nu ar trebui evaluată pe baza noțiunii „prețuri comparabile”⁴³, ci pe baza noțiunii „tranzacții comparabile”. Recurentele contestă de asemenea expresia „în măsura în care este posibil” utilizată de Tribunal⁴⁴.

50. În al treilea rând și în orice caz, analiza Tribunalului ar fi eronată. Potrivit acestora, este vorba nu despre a se stabili dacă o abordare este mai echitabilă decât alta, ci dacă abordarea utilizată este conformă cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază și cu articolul 2.4.2 din acordul antidumping. Ar reveni instituțiilor, și nu părților interesate, sarcina de a asigura respectarea acestor dispoziții. Noțiunea „reprezentativitate” ar fi lipsită de relevanță, dat fiind că nu este menționată nici în regulamentul de bază, nici în acordul antidumping. În orice caz, recurentele ar fi demonstrat caracterul nereprezentativ, în ceea ce le privește, al tranzacțiilor de export utilizate de instituții.

40 — Punctul 63 din hotărârea atacată.

41 — Punctele 67-84 din hotărârea atacată.

42 — A se vedea în mod specific punctele 81-83 din hotărârea atacată.

43 — Recurentele au în vedere punctul 61 din hotărârea atacată.

44 — A se vedea punctul 40 din hotărârea atacată și punctul 45 din prezentele concluzii.

51. Instituțiile contestă criticile recurentelor. Comisia susține mai întâi că primul motiv este inadmisibil, reclamantele contestând aprecierea faptelor și neidentificând o eroare de drept, și este, de asemenea, inoperant. În continuare, potrivit Comisiei, interpretarea articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază și a articolului 2.4.2 din acordul antidumping propusă de recurente ar constitui o distorsionare a spiritului și a conținutului articolului 2.4 din acordul antidumping, care ar fi „impregnat” de principiul „comparării echitabile”, principiu ce ar prima. Consiliul consideră că textul regulamentului de bază și cel al acordului antidumping indică în mod clar că cerința comparării echitabile trebuie să primeze în fața obligației de a calcula marja de dumping pe baza tuturor tranzacțiilor de export. Potrivit instituțiilor, jurisprudența și rapoartele Organului de apel al OSL invocate de recurente nu ar fi relevante, întrucât ar privi problema reducerii la zero, care ar fi foarte diferită de cea în discuție în prezentele cauze. În schimb, interpretarea articolului 2.4.2 din Acordul antidumping efectuată de Organul de apel al OSL ar arăta că termenul „comparabile” ar prezenta o mare importanță în vederea garantării unei „comparații echitabile”. Ar reieși, în plus, din jurisprudență că noțiunea de reprezentativitate ar fi relevantă.

3. Analiză

52. Prezentul motiv privește conținutul obligațiilor care revin instituțiilor atunci când stabilesc existența unei marje de dumping în conformitate cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază.

53. Criticile formulate de recurente privesc interpretarea acestei dispoziții reținute în hotărârea atacată - amintită la punctele 45 și 46 din prezentele concluzii - pe baza căreia Tribunalul a justificat, în speță, excluderea tranzacțiilor de export privind anumite tipuri ale produsului în cauză din calculul marjelor de dumping.

54. Mai întâi, trebuie arătat că primul motiv nu este nici inadmisibil în totalitate, nici inoperant, contrar celor susținute de Comisie.

55. Astfel, pe de o parte, după cum reiese, în opinia noastră, în mod evident din rezumatul argumentelor recurentelor⁴⁵, acestea reproșează Tribunalului erori de drept care decurg dintr-o pretinsă interpretare eronată a dispozițiilor regulamentului de bază și ale acordului antidumping care reglementează calculul marjei de dumping și compararea echitabilă. Este vorba despre aspecte de drept admisibile în cadrul recursului.

56. Pe de altă parte, motivul nu este nici inoperant. Astfel, în cazul în care Curtea, admitând acest motiv, ar considera că interpretarea dispozițiilor în discuție ale regulamentului de bază și ale acordului antidumping reținută de Tribunal este eronată, hotărârea atacată ar fi viciată de o eroare de drept care ar determina anularea sa.

57. În ceea ce privește analiza pe fond a diferitor critici formulate de recurente, trebuie amintit mai întâi că, astfel cum a arătat în mod întemeiat Tribunalul, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că în domeniul politicii comerciale comune, și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile dispun de o largă putere de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le examineze⁴⁶.

45 — A se vedea punctele 48-50 din prezentele concluzii.

46 — Controlul jurisdicțional cu privire la o asemenea apreciere trebuie să se limiteze astfel la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a lipsei unei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a lipsei unui abuz de putere. A se vedea, *inter alia*, Hotărârea din 7 aprilie 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava și alții/Consiliul și Consiliul/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P și C-193/14 P, EU:C:2016:209, punctul 34, precum și jurisprudența citată).

58. Mai precis, reiese din jurisprudență că punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază și, în special, alegerea între diferite metode de calcul al marjei de dumping presupun aprecierea unor situații economice complexe⁴⁷.

59. Or, deși instituțiile dispun de o putere de apreciere în ceea ce privește punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, această putere trebuie totuși să fie exercitată într-un mod compatibil cu cadrul de reglementare stabilit de același regulament. Două cerințe specifice care decurg din acest cadru de reglementare ni se par relevante în prezentul context.

60. În primul rând, trebuie arătat că cadrul de reglementare antidumping privește dumpingul unui produs. Însăși definiția dumpingului cuprinsă la articolul 1 alineatul (2) din regulamentul de bază se referă la „dumpingul unui produs”⁴⁸.

61. Prin urmare, nu este întâmplător că, în cadrul anchetelor efectuate în materie de antidumping, unul dintre primele demersuri realizate de instituții este definirea produsului vizat de anchetă. Această definire urmărește să stabilească lista produselor ale căror importuri în Uniune fac obiectul unei anchete antidumping și care, dacă este cazul, în urma acesteia, vor face obiectul impunerii de taxe antidumping⁴⁹. Tot pe baza acestei definiții este identificat ulterior „produsul similar”, potrivit articolului 1 alineatul (4) din regulamentul de bază.

62. Or, odată ce instituțiile au definit produsul în cauză, acestea sunt obligate să trateze produsul respectiv în mod coerent pe parcursul întregii anchete, în conformitate cu această definiție⁵⁰.

63. Rezultă, în special, că atunci când instituțiile stabilesc existența unor marje de dumping, acestea trebuie să le stabilească în raport cu *produsul* în cauză, astfel cum este definit în cadrul anchetei și, mai specific, cu acest produs în ansamblu⁵¹. Mai întâi, acestea nu pot să definească produsul vizat de anchetă într-un anumit mod și, în continuare, să calculeze marjele de dumping într-un mod care nu este complet coerent cu această definiție.

64. Aceasta nu înseamnă că instituțiilor le este interzis, în cazul în care consideră oportun în vederea stabilirii marjelor de dumping, să subdivizeze produsul în cauză în tipuri sau în modele și să efectueze comparații multiple. Totuși, cerința unui tratament coerent al produsului în cursul anchetei presupune că este necesar ca rezultatele tuturor acestor comparații să fie ulterior luate în considerare și ca marjele de dumping să fie stabilite pentru tot produsul luat în considerare în ansamblu⁵².

47 — A se vedea Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punctul 41).

48 — Potrivit acestei dispoziții, se consideră că un *produs* face obiectul unui dumping atunci când prețul său de export către Uniune este mai mic decât prețul comparabil, practicat în cadrul operațiunilor comerciale normale, pentru produsul similar în țara exportatoare.

49 — A se vedea, în această privință, jurisprudența constantă a Tribunalului menționată la punctul 46 din Concluziile avocatului general Wathelet prezentate în cauza Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

50 — A se vedea în această privință, în ceea ce privește articolul 2.4.2 din acordul antidumping, punctul 53 din raportul Organului de apel al OMC din 1 martie 2001, intitulat „Comunitățile Europene – Taxe antidumping aplicate importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din India” (DS141/AB/R).

51 — A se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Léger prezentate în cauza Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punctele 159 și 163). Aceasta rezultă, de altfel, din chiar termenii definiției marjei de dumping, care, potrivit articolului 2 alineatul (12) din regulamentul de bază, reprezintă suma cu care valoarea normală depășește prețul de export. Or, prețul de export este definit, la articolul 2 alineatul (8), ca fiind prețul plătit sau care urmează să fie plătit pentru *produsul* vândut la export către Uniune. Pe de altă parte, mai multe rapoarte ale Organului de apel al OSL fac referire, în cadrul interpretării articolului 2.4.2 din Acordul antidumping, la cerința de a lua în considerare produsul în cauză în ansamblu. În această privință, a se vedea, de exemplu, punctele 51 și 53 din raportul Organului de apel al OMC din 1 martie 2001, intitulat „Comunitățile Europene – Taxe antidumping aplicate importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din India” (DS141/AB/R), precum și punctele 98 și 99 din raportul Organului de apel al OMC din 11 august 2004, intitulat „Statele Unite ale Americii – Stabilirea definitivă a existenței unui dumping în cazul cherestelei de rășinoase originare din Canada” (DS264/AB/R).

52 — În ceea ce privește articolul 2.4.2 din acordul antidumping, a se vedea punctele 80, 98 și 99 din raportul Organului de apel al OMC din 11 august 2004, intitulat „Statele Unite ale Americii – Stabilirea definitivă a existenței unui dumping în cazul cherestelei de rășinoase originare din Canada” (DS264/AB/R). În această privință, trebuie arătat că, în Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), Curtea nu a pus în discuție admisibilitatea în dreptul Uniunii a utilizării metodei comparațiilor multiple.

65. În al doilea rând, reiese din chiar termenii articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază că stabilirea marjelor de dumping este supusă cerinței ca aceste marje să reflecte amploarea reală a dumpingului practicat⁵³.

66. Astfel, în cadrul exercitării puterii lor de apreciere în vederea punerii în aplicare a articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, revine instituțiilor atribuția de a aplica metodele de calcul al marjelor de dumping care să asigure că aceste marje, astfel cum sunt stabilite, reflectă amploarea reală a dumpingului practicat⁵⁴.

67. Or, o interpretare a articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, cum este cea preconizată de Tribunal în hotărârea atacată care ar permite instituțiilor să excludă din calculul marjei de dumping tranzacții de export referitoare la anumite tipuri ale produsului în cauză, astfel cum este definit în cadrul anchetei, permițându-le totuși în același timp să aplice marjele de dumping astfel calculate tuturor tipurilor produsului în cauză, este susceptibilă, în opinia noastră, să nu respecte cele două cerințe menționate la punctele 62 și 63, precum și 65 și 66 din prezentele concluzii.

68. Astfel, pe de o parte, în cazul în care anumite tipuri ale produsului în cauză nu sunt luate în considerare la calcularea marjelor de dumping, aceste marje sunt calculate numai în raport cu o parte a produsului în cauză, iar nu în raport cu acest produs considerat în ansamblu, astfel cum este definit în cadrul anchetei.

69. Pe de altă parte, neincluzând în calculul marjelor de dumping tranzacțiile de export referitoare la anumite tipuri ale produsului în cauză, instituțiile nu pot ține seama de efectul pe care îl au aceste tranzacții asupra calculului marjelor de dumping globale și nici nu îl pot măsura. Astfel, în consecință, aceste marje sunt susceptibile să nu reflecte amploarea reală a dumpingului practicat.

70. Concluzia potrivit căreia instituțiile nu pot exclude din calculul marjelor de dumping tranzacții de export privind anumite tipuri ale produsului în cauză, este confirmată de altfel, în primul rând, de textul articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, în al doilea rând, de jurisprudența Curții și, în al treilea rând, de interpretarea articolului 2.4.2 din acordul antidumping realizată la nivelul OMC.

71. Astfel, în primul rând, textul articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază prevede explicit că, în cadrul primei metode simetrice, existența unor marje de dumping este stabilită pe baza unei comparații între o valoare normală medie ponderată cu media ponderată a prețurilor *tuturor exporturilor către Uniune*. O astfel de formulare lasă puțin loc de manevră pentru excluderea din calculul marjei de dumping a tranzacțiilor de export privind anumite tipuri ale produsului în cauză.

72. În al doilea rând, în Hotărârea Ikea Wholesale⁵⁵, Curtea a criticat Consiliul pentru că „nu a calculat marja de dumping globală pe baza unor comparații care să reflecte pe deplin *toate prețurile de export comparabile*”⁵⁶.

53 — Rezultă, astfel, din această dispoziție că cele două metode simetrice prevăzute de aceasta trebuie să reflecte amploarea reală a dumpingului practicat și că doar în cazul în care situația nu este aceasta (și în care configurația prețurilor de export diferă semnificativ între diferiți cumpărători, diferite regiuni sau diferite perioade) instituțiile pot utiliza metoda asimetrică. În această privință, a se vedea Hotărârea din 9 ianuarie 2003, Petrotub și Republica/Consiliul (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punctul 49), precum și punctul 73 și următoarele din Concluziile avocatului general Jacobs prezentate în cauza Petrotub și Republica/Consiliul (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

54 — A se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Léger prezentate în cauza Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punctul 154).

55 — Hotărârea din 27 septembrie 2007 (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — A se vedea Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punctul 56). Sublinierea noastră.

73. În al treilea rând, Organul de apel al OSL, în cadrul interpretării articolului 2.4.2 din acordul antidumping, a afirmat în mod explicit că existența unor marje de dumping referitoare la produsul în cauză trebuie să fie stabilită „pe baza unei comparații între valoarea normală medie ponderată și media ponderată a prețurilor tuturor tranzacțiilor la export comparabile, și anume a *tuturor tranzacțiilor care privesc toate modelele sau tipurile produsului vizat de anchetă*”⁵⁷.

74. Aceste referiri atât la textul articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, cât și la jurisprudența Curții și la deciziile Organului de apel al OSL în cazuri care priveau legalitatea metodei denumite „reducere la zero”⁵⁸ necesită o dublă precizare.

75. Prima precizare privește interpretarea reținută de Tribunal cu privire la articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază. Astfel, Tribunalul a interpretat această dispoziție în lumina articolului 2.4.2 din acordul antidumping și în raport cu obligația de a efectua o „comparare echitabilă”, prevăzută la articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază și la articolul 2.4 din acordul antidumping.

76. Potrivit Tribunalului, ar reieși, în esență, din ansamblul acestor dispoziții că instituțiile nu ar trebui să compare în mod necesar cu valoarea normală prețul tuturor tranzacțiilor de export privind produsul în cauză, ci doar toate „tranzacțiile care sunt *comparabile* cu aceasta”⁵⁹. În speță, tranzacțiile de export referitoare la tipurile produsului în cauză pentru care nu exista la producătorul indian un produs corespunzător și, prin urmare, un *preț* (de vânzare) *comparabil* nu erau, potrivit Tribunalului, *tranzacții comparabile*. În lipsa unei metode care ar fi garantat o comparare mai echitabilă decât cea efectuată de instituții, ar fi fost așadar legitimă excluderea acestor tranzacții din calculul marjelor de dumping.

77. Totuși, în această privință, trebuie arătat în primul rând că, după cum rezultă din cuprinsul punctului 73 din prezentele concluzii, în scopul aplicării articolului 2.4.2 din acordul antidumping – în lumina căruia Tribunalul a interpretat articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază – trebuie să fie considerate „tranzacții de export comparabile” toate tranzacțiile care privesc fiecare tip de produs în cauză⁶⁰. Astfel, dacă toate tipurile produsului în cauză, astfel cum este definit în cadrul anchetei, sunt asimilabile produsului similar, cerința unui tratament coerent al produsului în cauză (și al produsului similar), menționată la punctul 62 din prezentele concluzii, impune ca toate aceste tipuri să fie considerate în mod necesar ca fiind comparabile și, astfel, ca toate tranzacțiile referitoare la acestea să fie comparabile, în pofida lipsei datelor privind prețurile unora dintre aceste tranzacții.

78. În cazul în care instituțiile nu dispun de date referitoare la preț (în țara exportatoare sau, dacă este cazul, într-o țară analogă) pentru anumite tipuri ale produsului în cauză, acestea au două posibilități: fie reduc conținutul definiției produsului în cauză, excluzând din anchetă tipurile produsului pentru care nu există un preț comparabil⁶¹, fie construiesc valoarea normală pentru aceste tipuri ale produsului în cauză, astfel încât să poată lua în considerare și tranzacțiile de export care le privesc în vederea stabilirii marjelor de dumping.

57 — A se vedea punctele 55 și 58 din raportul Organului de apel al OMC din 1 martie 2001, intitulat „Comunitățile Europene – Drepturi antidumping aplicate importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din India” (DS141/AB/R). Sublinierea noastră.

58 — În conformitate cu metoda denumită „reducere la zero”, instituțiile, atunci când stabilesc marja de dumping globală, reduc la zero marjele de dumping negative, și anume marjele stabilite cu privire la modelele produsului în cauză pentru care prețul de export este superior valorii normale. A se vedea în această privință Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punctele 53 și 54), precum și punctul 88 din hotărârea atacată.

59 — A se vedea punctul 40 din hotărârea atacată. Sublinierea noastră.

60 — A se vedea citările din nota de subsol 57 din prezentele concluzii.

61 — A se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Léger prezentate în cauza Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punctul 168).

79. În al doilea rând, este adevărat că, în temeiul trimiterii la articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază cuprins la articolul 2 alineatul (11) din același regulament⁶², obligația de a efectua o comparație echitabilă include de asemenea stabilirea existenței marjelor de dumping. Totuși, pe de o parte, aceasta nu implică, în niciun caz, că obligația amintită poate fi interpretată în sensul că ar limita conținutul definiției produsului în cauză sau obligația de a lua în considerare, la stabilirea marjelor de dumping, toate exporturile acestui produs către Uniune⁶³. Pe de altă parte, niciun element al articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază nu permite să se deducă existența noțiunii de „comparație mai echitabilă” pe care Tribunalul își întemeiază o parte importantă a raționamentului⁶⁴.

80. Cea de a doua precizare privește faptul că Tribunalul a exclus în mod explicit relevanța în speță a cazurilor privind metoda reducerii la zero⁶⁵.

81. Mai specific, Tribunalul a respins relevanța cauzei Ikea Wholesale, în care instituțiile aplicaseră o asemenea metodă, apreciind că „nu se poate considera, în speță, că marja de dumping nu a fost calculată pe baza unei reprezentări semnificative a tipurilor produsului în cauză și că nu reflectă, astfel, toate prețurile de export comparabile”⁶⁶. Tribunalul a considerat în continuare că, spre deosebire de cazurile de utilizare a metodei reducerii la zero - în care, în cadrul comparației în vederea stabilirii marjelor de dumping, întreaga categorie a tipurilor produsului în cauză pentru care se constatare o marjă de dumping negativă a fost ignorată - în speță, nu era posibil să se considere că abordarea instituțiilor a avut drept efect mărirea rezultatului calculului marjei de dumping⁶⁷.

82. Nu considerăm că în speță este posibil să se excludă în mod absolut relevanța jurisprudenței și a deciziilor OSL referitoare la aplicarea metodei reducerii la zero, astfel cum a procedat Tribunalul. Astfel, cazurile menționate și prezenta cauză prezintă elemente importante de similitudine în măsura în care toate privesc absența luării în considerare, în vederea stabilirii marjelor de dumping, a unei părți din tranzacțiile de export privind produsul în cauză, astfel cum a fost definit în cursul anchetei. În cadrul cauzelor referitoare la metoda reducerii la zero, era vorba despre tranzacții pentru care compararea prețului lor cu valoarea normală a avut drept rezultat o marjă negativă. În prezenta cauză, este vorba despre tranzacții privind tipurile produsului pentru care instituțiile nu dispuneau de date referitoare la prețurile de vânzare. Diferența dintre aceste două tipuri de cazuri rezidă numai în împrejurarea că, în cazul celor dintâi, incidența tranzacțiilor în discuție asupra stabilirii marjelor de dumping a fost denaturată, în timp ce, în speță, incidența acestor tranzacții de export asupra stabilirii menționate a fost pur și simplu ignorată, ca urmare a excluderii acestora.

83. Totuși, nu vedem motivul pentru care o astfel de diferență ar trebui să aibă drept consecință că principiile exprimate în aceste decizii în ceea ce privește stabilirea marjelor de dumping – și, în mod specific, cerința luării în considerare, în cadrul acestei stabiliri, a tuturor exporturilor referitoare la produsul în cauză – ar trebui neglijate și nu ar fi, astfel, aplicabile în speță.

84. În ceea ce privește argumentul întemeiat pe reprezentativitatea marjelor de dumping, astfel cum au fost calculate, în raport cu toate tipurile produsului în cauză⁶⁸, trebuie arătat că, chiar dacă aceste marje ar fi reprezentative pentru cele cinci cele mai vândute tipuri ale produsului, astfel cum a constatat Tribunalul la punctul 81 din hotărârea atacată, aceasta nu aduce atingere faptului că

62 — Tot astfel, articolul 2.4.2 din acordul antidumping face trimitere la articolul 2.4 din același acord.

63 — În această privință, trebuie arătat de asemenea că Organul de apel al OSL a afirmat în mod explicit că „o comparație între un preț de export și o valoare normală care nu ține seama în mod corespunzător de prețurile tuturor tranzacțiilor de export comparabile [...] nu este o «comparație echitabilă» între un preț de export și o valoare normală, astfel cum prevăd alineatul 2.4 și paragraful 2.4.2.”. A se vedea punctul 55 din raportul din 1 martie 2001, intitulat „Comunitățile Europene – Taxe antidumping aplicate importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din India” (DS141/AB/R).

64 — A se vedea, în această privință, punctul 84 din hotărârea atacată.

65 — A se vedea punctele 85-89 din hotărârea atacată.

66 — A se vedea punctul 85 din hotărârea atacată.

67 — A se vedea punctul 88 din hotărârea atacată.

68 — În această privință, a se vedea de asemenea punctele 81-84 din hotărârea atacată.

instituțiile, prin excluderea anumitor tranzacții de export din calculul marjelor menționate, au omis să ia în considerare produsul în cauză în ansamblu și să calculeze marjele respective ținând seama de prețurile tuturor exporturilor acestui produs către Uniune, în conformitate cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază⁶⁹.

85. Pe de altă parte, nu este contestat că, în speță, 38 % și, respectiv, 43 % din vânzările celor două recurente nu au fost luate în considerare la calcularea marjelor de dumping, astfel încât, pe de o parte, reprezentativitatea acestor marje în ceea ce le privește poate fi considerată îndoielnică și, pe de altă parte, este posibil să se ridice problema dacă cerința, menționată la punctele 65 și 66 din prezentele concluzii, ca marja de dumping să reflecte amploarea reală a dumpingului practicat a fost respectată, cel puțin în ceea ce le privește pe recurente⁷⁰.

86. În ceea ce privește, în sfârșit, observația Tribunalului de la punctul 89 din hotărârea atacată, potrivit căreia utilizarea metodei țării analoge poate cauza dificultăți suplimentare, menționăm că niciun element al articolului 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază și nici al obiectivelor urmărite de această dispoziție⁷¹ nu justifică interpretarea acesteia în sensul că ar limita obligația, prevăzută la articolul 2 alineatul (11) din același regulament, de a lua în considerare, la stabilirea marjei de dumping, toate exporturile către Uniune ale produsului în cauză, astfel cum a fost definit în cursul anchetei.

87. Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă și pentru motivele expuse, apreciem că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept concluzionând că Consiliul nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a exclus din calculul marjei de dumping tranzacțiile de export privind anumite tipuri ale produsului în cauză și că, prin urmare, regulamentul în litigiu nu încălca nici articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, nici articolul 2.4.2 din acordul antidumping. Propunem, așadar, Curții să admită primul motiv de recurs.

D – Cu privire la al doilea motiv, referitor la refuzul de a opera anumite ajustări

88. Al doilea motiv, care se împarte în patru aspecte, vizează raționamentul Tribunalului de la punctele 96-126 din hotărârea atacată. Acesta se întemeiază pe încălcarea articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, a articolului 2.4 din acordul antidumping, a principiului bunei administrări, precum și a articolului 296 TFUE.

69 — În această privință, contrar celor susținute de Comisie, nu considerăm că este posibil să se deducă din împrejurarea că, la punctul 56 din Hotărârea din 27 septembrie 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), reluat la punctul 72 din prezentele concluzii, Curtea a utilizat expresia „să reflecte pe deplin”, că aceasta ar fi dorit să consacre o interpretare a articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază care, contrar textului dispoziției înseși, ar permite să se stabilească marja de dumping cu excluderea unora dintre tranzacțiile de export privind produsul în cauză.

70 — Într-un astfel de context, Tribunalul nu poate compensa stabilirea marjelor de dumping într-un mod care nu este conform cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază, solicitând recurențelor să afirme că „prin luarea în considerare a tuturor tipurilor de produse, marja de dumping calculată ar fi fost substanțial diferită de cea definită în regulamentul în litigiu” (a se vedea punctul 83 *in fine* din hotărârea atacată). Pe de altă parte, având în vedere că datele referitoare la construirea valorii normale au rămas confidențiale, dovedirea unei astfel de împrejurări ar fi fost, în speță, practic nerealizabilă (a se vedea punctul 117 și următoarele din prezentele concluzii). Argumentul referitor la acest punct din hotărârea atacată, întemeiat pe caracterul inoperant al primului motiv invocat de Comisie în ședință, trebuie respins de asemenea în temeiul acestor considerații.

71 — A se vedea punctele 99 și 100, precum și jurisprudența citată la nota de subsol 79 din prezentele concluzii.

1. Cu privire la primul și al doilea aspect ale celui de al doilea motiv, întemeiate pe încălcarea articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază și a articolului 2.4 din acordul antidumping în ceea ce privește respingerea cererilor de ajustare

89. Recurente susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când nu a constatat că instituțiile au încălcat articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază și articolul 2.4 din acordul antidumping prin faptul că au respins cererile lor de ajustare întemeiate, pe de o parte, pe diferențele între costurile lor de producție și cele ale producătorului indian⁷² și, pe de altă parte, pe diferențele privind eficiența consumului și productivitatea⁷³.

a) Hotărârea atacată

90. În ceea ce privește, în primul rând, cererile de ajustare întemeiate pe diferențele invocate între costurile de producție, recurente au susținut în fața Tribunalului că au demonstrat, prin intermediul unei analize a datelor referitoare la producătorul indian, că acesta își stabilise în mod sistematic prețurile astfel încât să asigure acoperirea integrală a costurilor și că, prin urmare, toate diferențele de costuri erau exprimate în diferențe de prețuri. În hotărârea atacată, Tribunalul a respins acest argument, arătând că India fusese considerată o țară cu economie de piață - alegere care nu a fost contestată de recurente - și că instituțiile au putut considera în mod valabil că, întrucât concura cu mulți alți producători pe piața internă din India, producătorul indian nu putea stabili în mod liber prețurile, ci trebuia să le mențină, în mod obligatoriu, la nivelul prețurilor de pe piața indiană⁷⁴. Tribunalul a considerat de asemenea că, în speță, recurente nu au demonstrat că diferențele invocate afectau comparabilitatea prețurilor⁷⁵.

91. În ceea ce privește, în al doilea rând, respingerea cererilor de ajustare întemeiate pe diferențele referitoare la eficiența consumului și a productivității, Tribunalul a considerat că recurente nu au demonstrat în ce mod afectau aceste diferențe comparabilitatea dintre valoarea normală și prețul de export. În plus, potrivit Tribunalului, pe de o parte, în cazul în care instituțiile utilizează metoda țării analoge, ar trebui luat în considerare ansamblul datelor referitoare la această țară, iar nu doar prețurile și costurile și, pe de altă parte, articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază nu ar putea fi utilizat pentru a lipsi de efect articolul 2 alineatul (7) litera (a) din același regulament⁷⁶. Tribunalul a considerat, de asemenea, că recurente nu au dovedit caracterul eronat al concluziei Consiliului potrivit căreia, în general, procesele de producție existente în China au fost considerate comparabile cu cele ale producătorilor indieni, iar prețurile diferențe s-au dovedit a fi foarte mici. În plus, potrivit Tribunalului, întrucât recurente nu au beneficiat de statutul de societate care funcționează într-o economie de piață, datele referitoare la acestea nu puteau fi luate în considerare în cadrul stabilirii valorii normale⁷⁷.

72 — Recurente aveau în vedere în mod specific costurile de acces la materiile prime și costurile legate de utilizarea proceselor de producție suplimentare (autogenerarea de energie) de către producătorul indian.

73 — Recurente au făcut referire la diferențele privind consumul (cantitativ, iar nu valoric) de materii prime, consumul (cantitativ, iar nu valoric) de electricitate și diferențele de productivitate pe lucrător între ele și producătorul indian.

74 — Punctele 103-108 din hotărârea atacată.

75 — Punctul 116 din hotărârea atacată.

76 — Punctul 110 din hotărârea atacată.

77 — Punctul 111 din hotărârea atacată și punctul 103 din regulamentul în litigiu.

b) Scurt rezumat al argumentelor părților

92. În cadrul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurentele susțin că nu ar fi clar cum, având în vedere probele pe care le-au furnizat, instituțiile ar fi putut porni în mod valabil de la principiul că producătorul indian nu putea reflecta costurile mai ridicate rezultate din faptul că importa materii prime și că era angajat într-un proces de producție suplimentar doar pentru motivul că acesta concursa cu mulți alți producători. În plus, acestea ar fi furnizat Tribunalului declarații care confirmau impactul direct al costurilor asupra prețurilor și pe piața Uniunii, care este de asemenea caracterizată prin existența concurenței.

93. În cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, recurentele susțin că din articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază nu reiese că cerința comparării echitabile sau stabilirea marjei de dumping ar trebui să se întemeieze pe ansamblul datelor referitoare la țara analogă. Nu ar exista nicio derogare de la dispozițiile articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază pentru cazul țărilor care nu au economie de piață. Ar fi eronat să se afirme că metoda țării analoge ar fi lipsită de efecte în cazul în care ar fi permisă operarea de ajustări. Luarea în considerare a ajustărilor referitoare la diferențele de eficiență și de productivitate nu ar fi contrară obiectivului metodei țării analoge, întrucât consumul mai scăzut de materii prime și de electricitate și eficiența mâinii de lucru nu ar avea nicio legătură cu prețurile și costurile acestor elemente și nici cu forțele pieței.

94. Instituțiile contestă argumentația recurentelor.

c) Analiză

95. Cele două aspecte prezente ridică problema relației dintre, pe de o parte, dispoziția de la articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază, care privește stabilirea valorii normale în cazul importurilor care provin din țări care nu au economie de piață, și, pe de altă parte, dispoziția de la articolul 2 alineatul (10) din același regulament, care, în cadrul obligației de a efectua o comparare echitabilă între valoarea normală și prețul de export, prevede cerința operării de ajustări atunci când este necesar.

96. În această privință, trebuie amintit, pe de o parte, că, potrivit articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, în cazul în care valoarea normală și prețul de export stabilite nu pot fi comparate, se ține seama în fiecare caz, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii despre care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora.

97. În conformitate cu jurisprudența Curtii, dacă o parte solicită, în temeiul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, ajustări pentru ca valoarea normală și prețul de export să devină comparabile în vederea stabilirii marjei de dumping, această parte trebuie să facă dovada faptului că cererea sa este justificată. Astfel, atunci când un producător solicită aplicarea unei ajustări, în principiu în sensul reducerii valorii normale, acestui operator îi revine sarcina de a indica și de a dovedi că sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea unei astfel de ajustări⁷⁸.

98. Pe de altă parte, trebuie amintit de asemenea că, potrivit articolului 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază, în cazul importurilor care provin din țări care nu au economie de piață, prin derogare de la normele cuprinse la alineatele (1)-(6) ale aceluiași articol, valoarea normală se stabilește, în principiu, pe baza prețului sau a valorii construite într-o țară terță care are economie de piață.

78 — Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctele 58 și 61, precum și jurisprudența citată).

99. Curtea a indicat că dispoziția menționată urmărește evitarea luării în considerare a prețurilor și a costurilor aplicate în țările care nu au economie de piață, dacă acești parametri nu reprezintă rezultanta normală a forțelor de pe piață⁷⁹.

100. În ceea ce privește raporturile dintre aceste două dispoziții, trebuie arătat că nicio dispoziție a regulamentului de bază nu indică faptul că articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază ar prevedea o derogare generalizată de la cerința de a opera ajustări în conformitate cu articolul 2 alineatul (10) din același regulament. Totuși, în cazul în care cererile de ajustare a valorii normale sunt formulate în temeiul acestei din urmă dispoziții, într-o anchetă în care valoarea normală este stabilită în conformitate cu reglementarea privind importurile care provin din țări care nu au economie de piață, este necesar, în opinia noastră, ca articolul 2 alineatul (10) din regulamentul de bază să fie interpretat în lumina și în contextul articolului 2 alineatul (7) litera (a) din același regulament.

101. Astfel, într-un caz în care, precum în speță, instituțiile stabilesc valoarea normală în conformitate cu metoda țării analoge, în temeiul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, acestea vor trebui, *în general*, să țină seama, sub formă de ajustări, de diferențele constatate la factorii despre care se pretinde și se demonstrează că afectează prețurile și, prin urmare, comparabilitatea acestora.

102. Totuși, cerința interpretării articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază în lumina articolului 2 alineatul (7) litera (a) din același regulament implică faptul că, într-un astfel de caz, pentru ca această din urmă dispoziție să nu fie lipsită de efect util, nu se poate impune instituțiilor să opereze ajustări în raport cu factori care nu sunt în mod direct sau indirect rezultatul normal al forțelor de pe piață.

103. Rezultă din aceste considerații că un operator care nu a beneficiat de statutul de societate care funcționează în condițiile unei economii de piață nu se poate prevala, în opinia noastră, de diferențe privind factori referitori la structura costurilor sale sau la activitatea sa de producție pentru a solicita ajustări ale valorii normale⁸⁰. Astfel, este aproape cert că atât structura costurilor, cât și activitatea de producție a unei întreprinderi care funcționează în condiții care nu sunt cele ale unei economii de piață sunt, mai mult sau mai puțin direct, influențate de parametri care nu sunt rezultatul normal al forțelor de pe piață.

104. În speță, în ceea ce privește, în primul rând, cererile de ajustare întemeiate pe pretinsele diferențe între costurile de producție, trebuie arătat, mai întâi, că argumentele invocate de recurente urmăresc, în esență, să repună în discuție concluziile deduse de Tribunal cu privire la diferitele elemente furnizate de recurente în cursul procedurii administrative, și anume analiza datelor referitoare la producătorul indian, precum și diferitele declarații privind piața Uniunii. Aceasta înseamnă, în esență, a repune în discuție aprecierea elementelor de probă efectuată de Tribunal, ceea ce nu constituie, cu excepția cazului denaturării acestor elemente, o problemă de drept supusă ca atare controlului Curții⁸¹.

79 — Hotărârea din 10 septembrie 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punctul 48 și jurisprudența citată).

80 — Tribunalul a aplicat, în esență, acest principiu la punctul 111 *in fine* din hotărârea atacată.

81 — A se vedea, *inter alia*, Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP (C-191/09 P și C-200/09 P, EU:C:2012:78, punctele 64 și 65, precum și jurisprudența citată).

105. În plus, referindu-se la probele furnizate Tribunalului, recurentele nu au contestat efectiv motivul fundamental pe care se întemeiază respingerea de către Tribunal a criticii formulate de ele, și anume că, întrucât producătorul indian acționa pe o piață concurențială, libertatea acestuia de a stabili prețurile produselor sale era limitată de jocul concurenței⁸² și că, astfel, nu se confirmase că acest producător ar fi putut repercuta automat asupra prețurilor sale eventuale costuri de producție mai ridicate.

106. În orice caz, în lumina considerațiilor efectuate la punctele 102 și 103 din prezentele concluzii, într-o situație precum cea în speță, cereri de ajustare formulate de întreprinderi precum recurentele, referitoare la prețurile diferite între costurile lor de producție și cele ale producătorului din țara analogă, nu pot fi acceptate. În această privință, arătăm că recurentele nu au contestat concluzia care figurează în considerentul (103) al regulamentului în litigiu, potrivit căreia, în măsura în care acestea nu beneficiaseră de tratament de societate care funcționează în condițiile unei economii de piață, „structura costurilor lor nu [putea] fi considerată ca reflectând valorile pieței care pot fi utilizate ca bază pentru ajustări”.

107. În ceea ce privește, în al doilea rând, cererile de ajustări întemeiate pe diferențele referitoare la eficiența consumului și la productivitate, apreciem că, deși productivitatea și eficiența consumului nu constituie costuri propriu-zise, acestea depind de mai mulți factori implicați în activitatea productivă, cu privire la care se poate presupune în mod rezonabil că sunt influențați, cel puțin indirect, de parametri care nu sunt rezultatul direct al forțelor de pe piață.

108. Prin urmare, într-o situație în care valoarea normală este stabilită pe baza metodei țării analoge, o întreprindere care nu a beneficiat de statutul de societate care funcționează în condițiile unei economii de piață nu se poate prevala de diferențe referitoare la productivitate și la eficiență pentru a solicita ajustări ale valorii normale.

109. Rezultă că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare atunci când a respins critica recurențelor privind refuzul instituțiilor de a lua în considerare, în speță, ajustările în discuție și că, astfel, primul și al doilea aspect ale celui de al doilea motiv trebuie respinse.

2. Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv, referitor la informațiile necesare pentru a solicita ajustări și la o sarcină a probei nerezonabilă

110. În cadrul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurentele reproșează Tribunalului că a săvârșit o încălcare a articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, a articolului 2.4 din acordul antidumping, precum și a principiului bunei administrări.

111. Acestea au în vedere punctul 112 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a respins critica lor întemeiată pe faptul că instituțiile și-ar fi încălcat obligațiile de a indica ce informații erau necesare pentru a putea solicita ajustări și de a nu le impune o sarcină a probei nerezonabilă.

112. Recurentele susțin că faptul, evidențiat de Tribunal, că ele ar fi putut înțelege motivele respingerii cererilor lor de ajustări este lipsit de incidență în ceea ce privește aspectul de a ști dacă le-a fost impusă o sarcină a probei nerezonabilă. În plus, pe de o parte, instituțiile ar fi considerat toate informațiile referitoare la datele producătorului din țara analogă ca fiind confidențiale, iar pe de altă parte, acestea ar fi impus recurențelor să demonstreze că producătorul indian ținuse cont de diferențele invocate cu privire la prețurile sale. Or, în lipsa accesului la datele producătorului indian, o astfel de sarcină a probei ar fi imposibil de îndeplinit.

82 — Cu privire la luarea în considerare a efectului concurenței asupra stabilirii prețurilor în cadrul unei analize antidumping privind o analiză întemeiată pe metoda țării analoge, a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punctele 57-59).

113. Prezentul aspect ridică problema concilierii a două cerințe care, în anumite împrejurări, se pot prezenta ca fiind opuse. Pe de o parte, este vorba despre cerința de a păstra confidențialitatea datelor întreprinderilor care acceptă să coopereze cu instituțiile în cadrul anchetelor antidumping. O astfel de cerință apare ca fiind deosebit de importantă în cazurile de aplicare a metodei țării analoge, în care instituțiile se întemeiază, în general, pe datele furnizate de întreprinderile din țara analogă care cooperează în cadrul anchetei. Astfel, neluarea în considerare a acestei cerințe ar risca să compromită serios posibilitatea efectuării unor astfel de anchete. Pe de altă parte, unei astfel de cerințe i se opune, totuși, cerința de a permite părților care prezintă cereri de ajustare în temeiul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază să dispună de informațiile necesare pentru a le permite să justifice temeiurile cererilor formulate⁸³.

114. În această privință, trebuie arătat mai întâi că articolul 2.4 din acordul antidumping precizează că „[a]utoritățile trebuie să indice părților respective ce informații sunt necesare pentru a asigura o comparație echitabilă și cerința adresată părților privind sarcina probei nu trebuie să fie nerezonabilă”.

115. În raportul din 28 iulie 2011 – menționat la punctele 7, 40 și 41 din prezentele concluzii – privind cazul „Comunitățile Europene – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din China”, Organul de apel al OSL a precizat că această dispoziție prevede că autoritățile responsabile de anchetă indică părților informațiile pe care ar trebui să le conțină cererile de ajustare, astfel încât părțile interesate să fie în măsură să prezinte astfel de cereri⁸⁴.

116. În această privință, trebuie să se constate că cerințele menționate mai sus, prevăzute în mod explicit la articolul 2.4 din acordul antidumping, nu sunt reluate în mod expres în textul articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază. Totuși, apreciem că acestea rezultă dintr-o interpretare a acestei dispoziții efectuată în lumina articolului 2.4 din acordul antidumping și că, în orice caz, sunt legate de principiul bunei administrări, consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene⁸⁵.

117. Or, spre deosebire de situația unei anchete antidumping obișnuite, într-o anchetă în care valoarea normală este stabilită pe baza prețurilor unui producător dintr-o țară analogă, datele referitoare la această valoare sunt obținute dintr-o sursă terță și privesc o țară diferită de țara producătorilor-exportatori care fac obiectul anchetei. În măsura în care nu au acces la aceste date, acești producători-exportatori ar putea cu greu să dispună de informațiile necesare pentru a putea stabili ce ajustări pot fi solicitate instituțiilor pentru a ține seama de eventualele diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor între produsele exportate și produsele vândute pe piața internă de producătorul din țara analogă.

118. Într-un asemenea caz, revine așadar instituțiilor sarcina de a furniza producătorilor-exportatori care fac obiectul anchetei suficiente informații pentru a le permite să fie în măsură să formuleze cereri de ajustare.

119. În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că aprecierea cu privire la datele specifice care trebuie comunicate, *in concreto*, producătorilor-exportatori menționați va depinde de o analiză care trebuie efectuată de la caz la caz, ținând seama de împrejurările specifice fiecărei anchete. Pe de altă parte, revine instituțiilor sarcina de a furniza aceste date într-un mod care să țină seama de cerința de a păstra confidențialitatea datelor întreprinderilor care au acceptat să coopereze la ancheta în cauză, în special, dacă este cazul, ale producătorilor din țara analogă.

83 — A se vedea punctele 96 și 97, precum și jurisprudența menționată la nota de subsol 78 din prezentele concluzii.

84 — Punctul 489 din raportul Organului de apel, intitulat „CE – Elemente de fixare (China)”.

85 — A se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2008, Huvis/Consiliul (T-221/05, nepublicată, EU:T:2008:258, punctul 77).

120. Or, în speță, reiese că *toate* informațiile care privesc stabilirea valorii normale pe baza unor date referitoare la producătorul indian au fost păstrate confidențiale în raport cu producătorii-exportatori care au făcut obiectul anchetei⁸⁶. Într-o asemenea situație, astfel cum arată recurențele, „[a] demonstr[a] că diferențele invocate afectau comparabilitatea prețurilor”⁸⁷ apare efectiv ca o sarcină dificil de îndeplinit, dacă nu chiar imposibil.

121. În aceste condiții, apreciem că al treilea aspect al celui de al doilea motiv ar trebui admis.

122. Totuși, arătăm de la început că, chiar dacă Curtea ar arăta, pe baza considerațiilor care precedă, că, în speță, întrucât nu a constatat că instituțiile și-au încălcat obligația de a indica ce informații erau necesare și de a nu impune producătorilor-exportatori care fac obiectul anchetei o sarcină a probei nerezonabilă, Tribunalul a săvârșit o încălcare a articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, aceasta nu poate avea consecințe asupra respingerii, în regulamentul în litigiu, a cererilor de ajustare formulate de recurente. Astfel, după cum reiese din considerațiile pe care le-am efectuat în cadrul analizei primului și al celui de al doilea aspect ale acestui motiv, în orice caz, ajustările solicitate, datorită legăturii lor cu structura costurilor și cu activitatea de producție, nu puteau fi solicitate de întreprinderi, precum reclamantele, care nu au beneficiat de statutul de societate care funcționează în condițiile unei economii de piață⁸⁸.

3. Cu privire la al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 296 TFUE

123. În cadrul celui de al patrulea aspect al celui de al doilea motiv, recurențele susțin că, la punctele 120-124 din hotărârea atacată, Tribunalul a săvârșit o eroare concluzionând că, în regulamentul în litigiu, instituțiile au respectat obligația de motivare care le revenea. În cadrul evaluării gradului de precizie necesar motivării, Tribunalul ar fi omis să ia în considerare contextul în care se înscrie regulamentul în litigiu, și anume utilizarea metodei țării analoge și lipsa accesului la datele referitoare la producătorul indian. Tot astfel, Tribunalul nu ar fi luat în considerare într-o măsură suficientă corespondența dintre recurente și instituții în cursul procedurii administrative, corespondență pe parcursul căreia recurențele ar fi solicitat instituțiilor să le furnizeze explicații mai detaliate. În acest context, instituțiile ar fi fost obligate să precizeze, în mod suficient de detaliat, motivele pentru care argumentele și elementele de probă prezentate de recurente nu îndeplineau sarcina probei care le era impusă.

124. În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care l-a emis, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Această cerință trebuie apreciată în funcție de împrejurările speței, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul pe care destinatarii sau alte persoane vizate în mod direct și individual de act îl pot avea cu privire la primirea explicațiilor. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă⁸⁹.

86 — A se vedea punctul 112 din hotărârea atacată. Această împrejurare nu a fost contestată de instituții.

87 — A se vedea punctul 116 din hotărârea atacată.

88 — În această privință, trebuie arătat de asemenea că recurențele nu au susținut că, din cauza faptului că nu au avut acces la informațiile referitoare la stabilirea valorii normale pe baza datelor producătorului indian, acestea ar fi fost împiedicate să formuleze cereri privind alte tipuri de ajustări.

89 — A se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punctele 75 și 76, precum și jurisprudența citată).

125. În speță, în măsura în care recurentele reproșează Tribunalului că nu a luat în considerare într-o măsură suficientă corespondența din cursul procedurii administrative, acest argument urmărește să repună în discuție aprecierea elementelor de probă efectuată de Tribunal, ceea ce, astfel cum am arătat la punctul 104 din prezentele concluzii, nu este admisibil în procedura de recurs⁹⁰.

126. În ceea ce privește argumentul întemeiat pe omisiunea de a lua în considerare utilizarea metodei țării analoge, trebuie arătat că analiza considerentelor (41) și (103) ale regulamentului în litigiu, reluată la punctul 99 din hotărârea atacată, arată fără vreun echivoc că Consiliul a luat în considerare această împrejurare în expunerea motivelor pentru care a considerat că trebuie să respingă cererile de ajustare formulate de recurente. În aceste condiții, nu se poate reproșa Tribunalului că nu a criticat motivarea regulamentului în litigiu pentru un astfel de motiv. În ceea ce privește argumentul întemeiat pe lipsa accesului la datele referitoare la producătorul indian, acest element nu are nicio incidență asupra obligației de motivare care revine instituțiilor și, în orice caz, o eventuală motivare sporită nu poate compensa lipsa accesului la informațiile necesare pentru a solicita ajustările.

127. În consecință, în opinia noastră, al patrulea aspect al celui de al doilea motiv trebuie de asemenea respins.

128. În concluzie, reiese din cuprinsul punctelor 87 și 121 din prezentele concluzii că, în opinia noastră, recursul formulat de recurente în cauza C-376/15 P trebuie admis, iar hotărârea atacată trebuie anulată.

VI – Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

129. Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aceasta poate, atunci când anulează hotărârea Tribunalului, să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată. Considerăm că aceasta este situația în speță.

130. Astfel, reiese din considerațiile efectuate la punctele 52-87 din prezentele concluzii că, prin faptul că a exclus, în regulamentul în litigiu, din calculul marjei de dumping tipurile produselor fabricate și exportate de recurente pentru care prețurile de vânzare ale producătorului din țara analogă nu erau disponibile, Consiliul a săvârșit o încălcare a articolului 2 alineatul (11) din regulamentul de bază și a articolului 2.4.2 din acordul antidumping.

131. În aceste condiții, apreciem că regulamentul în litigiu trebuie anulat în măsura în care le privește pe recurente.

VII – Cu privire la cheltuielile de judecată

132. În cazul în care Curtea își însușește aprecierile noastre, Consiliul va fi partea care cade în pretenții în cauza C-376/15 P. În aceste condiții, întrucât recurentele au solicitat obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) și cu articolul 184 alineatele (1), (2) și (4) din Regulamentul de procedură, propunem Curții să oblige Consiliul la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurente atât în primă instanță, cât și în procedura de recurs în cauza C-376/15 P și să oblige Comisia la plata propriilor cheltuieli de judecată aferente acestei cauze.

133. În schimb, întrucât recursul în cauza C-377/15 P trebuie respins ca inadmisibil, recurentele trebuie obligate la plata cheltuielilor de judecată aferente acestei cauze.

90 — A se vedea jurisprudența citată la nota de subsol 81 din prezentele concluzii.

VIII – Concluzie

134. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să se pronunțe după cum urmează:

- „1) Respinge ca inadmisibilă acțiunea în cauza C-377/15 P.
- 2) Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 29 aprilie 2015, Changshu City Standard Parts Factory și Ningbo Jinding Fastener/Consiliul (T 558/12 și T 559/12, EU:T:2015:237).
- 3) Anulează Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 924/2012 al Consiliului din 4 octombrie 2012 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 91/2009, în măsura în care privește Changshu City Standard Parts Factory și Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.
- 4) Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Changshu City Standard Parts Factory și Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd în cauza C-376/15 P, precum și în fața Tribunalului.
- 5) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cauzei C-376/15 P.
- 6) Changshu City Standard Parts Factory și Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd suportă cheltuielile de judecată aferente cauzei C-376/15 P.”